

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὰ μνηστήρια τῶν περιθίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ τώρα τὸ μέτωπο τοῦ Ζάν Φεράν πλημμύρισε μὲ παγωμένο ἰδρῶτα, τὰ τρεμάμενα πόδια του λύγισαν καὶ σωριάστηκε μπρὸς στὸν ἀνοιχτὸν αὐτὸ λάκκο.

ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΕΙΟ

Ἄς ὀδηγήσουμε τώρα τὸν ἀναγνώστη μας στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ Ζάκ Φεράν. Οἱ ὑπάλληλοί του εἶχαν γίνῃ πειὰ κυριολεκτικῶς ἀσύδοτοι. Τὸ πάθος τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς τὴν Κησίλη τὸν εἶχε κάνει νὰ ἐγκαλείψῃ ἐντελῶς τὴν ἐργασία του καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται πειὰ καθόλου γι' αὐτή.

— Ἐ, κύριοι, εἶπε κάποιος ὑπάλληλος στοὺς ἄλλους, στοιχηματίζω δέκα πεντάφραγκα ὅτι ἂν ἡ ὑγεία τοῦ ἀφέντη μας ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο πού ἔχει πάρει, σ' ἓνα μῆνα χωρὶς ἄλλο θὰ τὰ ἔχη τινάξει...

— Τὸ θέβαιο εἶνε, ἀπήντησε κάποιος ἄλλος, ὅτι ἀφότου ἔφυγε αὐτὴ ἡ πεντάμορφη ὑπηρέτρια, ἡ Κησίλη, ἔγινε ὁ ἀφέντης μας πετοὶ καὶ κόκκαλο. Φαίνεται μάλιστα πὼς κι' ὁ ἴδιος καταλαβαίνει πὼς θρίσκειται κοντὰ στὸν τάφο, γιατί ὄλο μὲ τὴν συντροφιά τῶν παπάδων περνᾷει τώρα, τὴν ἡμέρα του.

— Ναί, χθὲς ἄκουσα τὸν ἐφημέριο τῆς ἐνορίας, τὴν ὥρα πού ἔφευγε νὰ λήσῃ σ' ἓναν ἄλλο παπᾶ πού ἦταν μαζί του: «Ἄ! Ὁ κύριος Ζάκ Φεράν εἶνε ὁ πιὸ φιλόνητος καὶ γενναϊόδωρος ἀνθρώπος πού γνώρισα στὴ ζωὴ μας...».

— Γενναϊόδωρος ὁ Ζάκ Φεράν! ἔκανε γελῶντας ἓνας ὑπάλληλος. Αὐτὸς πού θγάζει κι' ἀπὸ τὴ μυῖγα ξυγκι!...

— Ἐγὼ ἔμαθα ἀπὸ θετικὴ πηγὴ, εἶπε κάποιος τρίτος, ὅτι ὁ ἀφεντικός μας πουλάει τὸ συμβολαιογραφεῖο του, καὶ σὺν τὸ πούλησε κιόλας.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε καταπληκτικό! Ἀπίστευτο! φώναξαν ὄλοι μαζί οἱ ὑπάλληλοι.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε φλυαρίες! εἶπε τότε ἓνας ὑπογραμματεὺς. Ἐκεῖνο πού μὲ κάνει ἐμένα ν' ἀπορῶ εἶνε ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ καινούργιος φίλος του πού θρίσκειται ὄλη τὴν ἡμέρα μαζί του...

— Ἀλήθεια; Ποιὸς νὰ εἶνε τάχα; φώναξαν ὄλοι μαζί.

— Ἔρετε καὶ κάτι ἄλλο; εἶπε ὁ ὑπογραμματεὺς. Ὁ Ζάκ Φεράν φρόντισε ὥστε ν' ἀπολυθῇ ἀπ' τὴ φυλακὴ ὁ συνάδελφός μας Φρανσουά Ζερμαίν, τὸν ὁποῖο ὁ ἴδιος ἐφυλάκισε. Στὴ σχετικὴ αἰτησί του, ἔγραψε ὅτι ἔκανε λάθος στοὺς λογαριασμούς του κι' ὅτι ἀδίκως κατηγορήσῃ τὸν ἀτυχῆ νέο.

— Ἐν' ἀμάξι, κύριοι! Ἐνα ἀμάξι σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας! φώναξε κάποιος ὑπάλληλος, σκύθοντας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Καὶ ποιὸς εἶνε μέσα;

— Μιὰ γυναῖκα μὲ μαῦρο φουστάνι...

— Γυναῖκα!.. Γυναῖκα! Νὰ τὴ δοῦμε! φώναξαν ὄλοι οἱ ὑπάλληλοι κι' ἔτρεξαν πρὸς τὸ παράθυρο.

— Καλὲ τί γυναῖκα μᾶς λές; ἔκαναν τότε ὄλοι ἀπογοητευμένοι. Εἶνε ὁ ἅγιος ἐφημέριος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλούσαμε... Πῆρες τὸ ράσο του γιὰ φουστάνι...

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή ὁ ἐφημέριος, ἓνας σεβάσιμος καὶ ἀγαθὸς κληρικός, ἔκανε τὴν εἴσοδό του μέσα στὸ γραφεῖο.

— Καλοὶ μου φίλοι, ρώτησε τοὺς ὑπάλληλους μὲ τὴ γλυκεῖά του φωνή, εἶνε ὁ κ. Φεράν μέσα στὸ σπουδαστήριό του;

— Μάλιστα, ἅγιε ἐφημέριε, ἀπάντησε ὁ ἀρχιγραφεὺς, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε μὲ σεβασμό.

Καὶ ἄνοιξε στὸν ἐφημέριο μιὰ πόρτα γιὰ νὰ περάσῃ.

Ὁ ἱερεὺς προχώρησε σ' ἓνα διάδρομο πού ὠδηγοῦσε στὸ σπουδαστήριό τοῦ συμβολαιογράφου. Ὅταν ὄμως ἔφτασε μπρὸς τὴν πόρτα του, ἄκουσε θόρυβο ζωηρῆς ὁμιλίας. Ὁ ἐφημέριος χτύπησε κι' ἀμέσως μιὰ φωνὴ μὲ ἰταλικὴ προφορὰ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα:

— Ἐμπρός!...

Ὁ ἱερεὺς μπῆκε μέσα καὶ θρέθηκε μπροστὰ στὸν Ζάκ Φεράν καὶ τὸν Πολιντόρ.

Εἶχαν δίκην οἱ γραφεῖς νὰ λένε ὅτι ὁ προϊστάμενός του θρίσκει στὰ πρόθυρα τοῦ τάφου. Εἶχε γίνῃ σχεδὸν ἀγνώριστος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν φρικωδῶς ἰσχνὸ καὶ πελιδνὸ καὶ ἓνας νευρι-

κὸς τρόμος τὸν βασάνιζε συνεχῶς. Τὰ μάτια του ἦσαν κατακκόκινα κ' ἡ ἐμφάνισίς του γενικῶς ἐπρόδιδε μαρασμὸ καὶ κατὰπτωσι.

Ἀπεναντίας ἡ φυσιογνωμία τοῦ Πολιντόρ ἐξέφραζε μιὰ δριμυτάτη πικρία καὶ μιὰ ψυχρὴ εἰρωνεία. Ντυμένος στὰ κατάμαυρα, καθόταν ἀπέναντι στὸν συμβολαιογράφο.

Μόλις εἶδαν τὸν ἱερέα σηκώθηκαν κ' οἱ δύο.

— Πὼς εἶσθε, καλὲ μου κύριε Φεράν; ρώτησε ὁ ἐφημέριος μ' ἐνδιαφέρον. Καλύτερα;

— Ἀλλοίμονον, ὄχι!.. Ὁ πυρετὸς δὲν μ' ἀφήνει οὔτε στιγμή, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος. Ἡ ἀϋπνία μὲ βασάνιζει... Ἄς γίνῃ ὄμως τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ...

— Εἶδατε ὄμως, ἅγιε ἐφημέριε, παρατήρησε ὁ Πολιντόρ, μὲ πόση καρτερικότητα ὑποφέρει ὁ λαμπρός μας φίλος τίς δοκιμασίες του. Δὲν θρίσκει πουθενὰ ἄλλοῦ παρηγοριὰ παρά μόνο στὶς ἀγαθοεργίες πού μὲ τόση γενναϊότητα κάνει...

— Δὲν εἶμαι ἄξιος τέτοιων ἐπαίνων... Σᾶς παρακαλῶ, ἀφήστε τους! ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ συμβολαιογράφος, μόλις συγκρατῶντας τὸ θυμὸ του. Μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ κρίνῃ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό...

— Ὅλοι ἀμαρτωλοὶ εἶμαστε, εἶπε ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ δὲν εἶμαστε ὄλοι φιλόνητοι ὅπως ἐσεῖς... Ἀλήθεια, σκοπεύετε πάντοτε νὰ πουλήσετε τὸ συμβολαιογραφεῖο σας γιὰ ν' ἀφοσιωθῆτε ἀποκλειστικῶς σὲ φιλονητικὰ ἔργα;

— Τὸ πούλησα κιόλας, ἅγιε ἐφημέριε... Τὸ ποσὸν πού ἐπῆρα μαζί μὲ τὴν ἄλλη περιουσία μου, ἐλπίζω πὼς θὰ ἐπαρκέσῃ γιὰ τὴν ἰδρυσι τοῦ φιλονητικοῦ ἰδρύματος γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς μίλησα καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ σχέδιο ἔχω ἔτοιμο νὰ σᾶς ὑποβάλω.

— ὦ! φίλε μου! Καλὲ μου φίλε! εἶπε ὁ ἱερεὺς μὲ θαυμάσιον σεβασμό. Ἄνθρωποι, σὰν ἐσᾶς, εἶνε πολὺ σπάνιοι στὴν ἐποχὴ μας!...

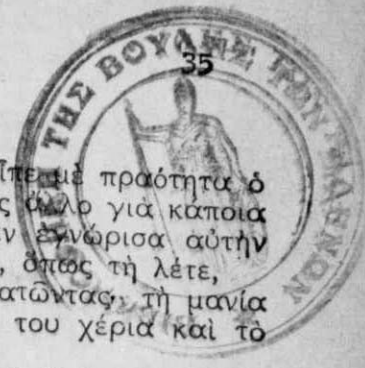
— Ναί, πολὺ σπάνιοι, ἅγιε ἐφημέριε! εἶπε ὁ Πολιντόρ μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, τὸ ὁποῖο ἔξφυγε τὴν προσοχὴ τοῦ ἱερέως.

Τὰ μάτια τοῦ Ζάκ Φεράν ἔλαμψαν μὲ λύσσα, καθὼς ἄκουσε τὴν εἰρωνεία αὐτή.

Ἄν στὴ θέσι τοῦ ἱερέως ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πού νὰ ἤξερε καλύτερα τὸν κόσμον καὶ τίς κακίες του δὲν θὰ δυσκολευόταν ν' ἀντιληφθῇ ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ Ζάκ Φεράν πὼς ὅσα ἔκανε, τὰ ἔκανε διὰ τῆς θίας.

— Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ παραμελῆς τόσο τὸν ἑαυτὸ σου! εἶπε ὁ ἐφημέριος.

Ἐδῶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσουμε στοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι μιὰ θέλησις ἀνώτερη ἀπ' τὴν δική του — ἡ θέλησις τοῦ Ροδόλφου, ὁ ὁποῖος τὸν κρατοῦσε πειὰ στὰ χέρια του, ἔπειτ' ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις τῆς Κησίλης — εἶχε ἐξαναγκάσει τὸν Ζάκ Φεράν νὰ γίνῃ φιλόανθρωπος. Πολλὲς φορές ὁ συμβολαιογράφος θέλησε νὰ ἐξεγερθῇ ἐναντίον τῆς δεσποτείας αὐτῆς, ἀλλὰ ἕνα βλέμμα τοῦ Πολιντόρ, τὸν ὁποῖον ἐπίτηδες ὁ Ροδόλφος εἶχε στείλει ἐκεῖ, τὸν συγκρατοῦσε...

— Ἐχετε δίκη, ἅγιε ἐφημέριε, ἐξακολούθησε εἰρωνικά ὁ Πολιντόρ. Ὁ φίλος μας παραμελεῖ τὴν ὑγεία του. Παρακινήστε τον λοιπὸν καὶ σεῖς νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ὑγεία του, ἂν ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ τουλάχιστον γιὰ τοὺς φίλους του καὶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ὁποῖους προστατεύει...

— Φτάνει!... Φτάνει!... εἶπε ὁ συμβολαιογράφος μὲ ὑπόκωφη φωνή.

— Ὅχι, τέκνον μου!... εἶπε ὁ ἱερεὺς μὲ κατάνυξι. Ἡ ζωὴ σου εἶνε καὶ ζωὴ ὄλων ἐκείνων, τῶν ὁποίων εἶσαι τὸ ὑποστήριγμα. Δὲν εἶνε λοιπὸν σωστὸ νὰ τὴν παραμελήσῃς... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴν παραμελεῖς τόσο τὸν ἑαυτό σου...

— Σὰς εἶμαι εὐγνώμων, ἅγιε ἐφημέριε, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πὺ δείχνετε γιὰ μένα, ἀλλὰ ἡ κατάστασίς μου δὲν εἶνε σὲ τέτοιον κρίσιμο σημεῖο ὅσο νομίζετε...

— Ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι τόσο ἰσχυρογνώμων, εἶπε τότε ὁ Πολιντόρ μὲ τὴν ἴδια πάντοτε εἰρωνεία, θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν ἅγιο ἐφημέριο. Ξέρω ὅτι σ' ἀγαπᾶ, σὲ ὑπολήπτεται καὶ σὲ ἐκτιμᾷ... Φαντάζομαι δὲ πόσο θὰ μεγαλώσῃ ἡ ἐκτίμησίς του, ὅταν θὰ μάθῃ τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς ἀρρώστειάς σου...

— Ἄγιε ἐφημέριε, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος κρατῶντας μὲ δυσκολία τὴν ἀγανάκτησί του, σὰς παρακάλεσα νάρθητε ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὰ σχέδιά μου κι' ὄχι γιὰ ν' ἀκούσετε τὸ φίλο μου νὰ μοῦ πλέκη γελοῖα ἐγκώμια...

— Ἄκουσε, Φεράν, εἶπε ὁ Πολιντόρ, κυττάζοντας τὸν συμβολαιογράφο στὰ μάτια. Ξέρεις πῶς ὅταν ἐγὼ μιλάω, θέλεις δὲν θέλεις, πρέπει νὰ μ' ἀκούς...

Ὁ Ζάκ Φεράν χαμήλωσε τὰ μάτια του κι' ὁ Πολιντόρ ἐξακολούθησε:

— Ὅ' ἀντιληφθήκατε ἴσως, ἅγιε ἐφημέριε, ὅτι τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς νευροσθενείας τοῦ φίλου μας φάνηκαν λίγον καιρὸ μετὰ τὸ σκάνδαλο πὺ ἡ Λουίζα Μορέλ δημιούργησε στὸ σπίτι του.

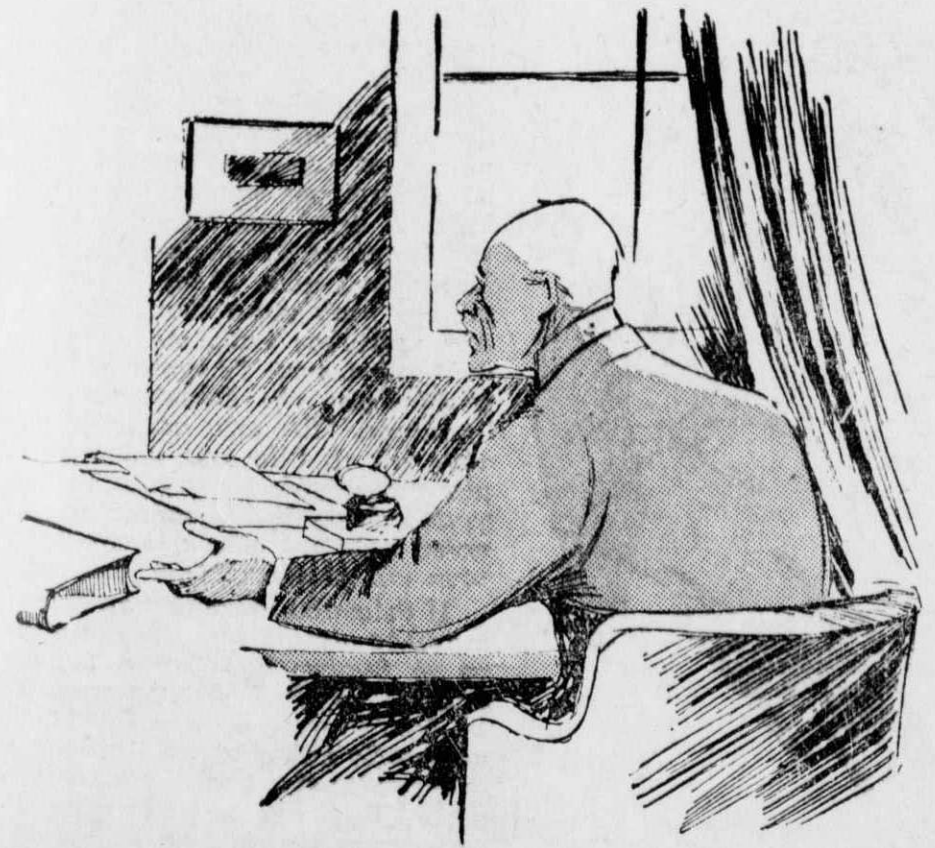
Ὁ συμβολαιογράφος ἀνατρίχιασε.

— Ἐπειτα, συνέχισε ὁ Πολιντόρ, ἦρθε ὁ ξαφνικὸς θάνατος τῆς γρηᾶς οἰκονομοῦ, τὴν ὁποία εἶχε τόσα χρόνια στὸ σπίτι του...

— Τῆς κυρᾶς Σεραφίνας; ρώτησε ὁ ἱερεὺς, διακόπτοντας τὸν Πολιντόρ. Ναι, τὸ ἔμαθα, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα πνίγηκε στὸ ποτάμι ἀπὸ ἀπροσεξία... Ἀσφαλῶς δὲ θὰ λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸν θάνατό της ὁ κ. Φεράν γιατί τὴν εἶχε τόσα χρόνια κοντά του.

— Ναι, εἶπε ὁ Πολιντόρ, ἀλλὰ δὲν ξέρετε, κύριε ἐφημέριε, ποιά ἦταν ἡ ὑπέρβια πὺ ἀντικατέστησε τὴν Λουίζα καὶ τὴ Σεραφίνα...

— Σῶπα! Σῶπα! φώναξε ὁ συμβολαιογράφος, ὁ ὁποῖος πε-

— Ἡ κατάστασίς μου δὲν εἶνε σὲ τέτοιον κρίσιμο σημεῖο, ὅσο νομίζετε.

τάχτηκε ἐξαλλος ἀπ' τὴ θέσι του.

— Ἐλα! Ἐλα! ἠσύχασε, τέκνον μου! εἶπε μὲ πραότητα ὁ ἱερεὺς. Γιὰ νὰ κάνῃς ἔτσι, θὰ πρόκειται χωρὶς ἄλλο γιὰ κάποια καινούργια ἀγαθοεργία σου... Πράγματι, δὲν ἐνώρισα αὐτὴν τὴν νέα πηρέτρια τοῦ φίλου μας, τὴν Κησίλη, ὅπως τὴ λέτε,

Ὁ Ζάκ Φεράν, μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατῶντας τὴ μανία του, εἶχε ἀρπάξει τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ τὸ ἔσφιγγε μὲ δύναμι.

— Ὁ Φεράν, σεβασμιώτατε, ἐξακολούθησε ὁ Πολιντόρ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐφημέριο καὶ κυττάζοντας τὸν συμβολαιογράφο, ὁ Φεράν λοιπὸν ἀνεκάλυψε στὴν καινούργια του ὑπέρβια ἐξαιρετικὰ χαρίσματα... μεγάλη σεμνότητα... ἀγγελικὴ γλυκύτητα... καὶ πρὸ πάντων ἀφάνταστη εὐλάβεια... Ἐπίσης ἀντελήφθη ὅτι ἡ νέα αὐτὴ... γιατί ἡ Κησίλη ἦταν νέα κι' ὠραιότερη... δὲν ἦταν γιὰ ὑπέρβια, γιατί, ἐκτὸς τῆς ἠθικῆς της, εἶχε καὶ μὲρφοσι ἐξαιρετικὴ.

— Ἀλλὰ ἐγὼ τὰ ἀγνοοῦσα ὅλα αὐτὰ, ἔκανε ὁ ἱερεὺς μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ τί ἔχεις, τέκνον μου; Φαίνεσαι πῶς ὑποφέρεις...

— Ναι, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος σκουπίζοντας τὸν παγωμένο ἰδρῶτα πὺ κυλοῦσε ἀπὸ τὸ μέτωπό του... Ναι, ἔχω λίγου πονοκέφαλο. ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ περάσῃ...

Ὁ Πολιντόρ χαμογέλασε εἰρωνικά, σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Καὶ ἡ Κησίλη ὅμως ἀντελήφθη ἀμέσως μὲ ποιὸν ἐξαιρετικὸ ἄνθρωπος εἶχε νὰ κάνῃ... Καὶ τοῦ φέρθηκε σὰν πραγματικὴ κόρη... Τότε κι' ὁ Φεράν εὐλόγησε τὴν Κησίλη σὰν πατέρα της καὶ τὴν ἔστειλε πίσω στὴν πατρίδα της, ἐφοδιάζοντάς τὴν μὲ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ ζωὴ της...

— Εὔγε!... Εὔγε, τέκνον μου Φεράν! φώναξε ὁ ἱερεὺς μὲ ἐνθουσιασμό.

— Ἄγιε ἐφημέριε, ἔκανε ὁ συμβολαιογράφος μὲ φωνὴ βραχνή, δὲν θέλω καθόλου νὰ καταχραστῶ τίς πολυτίμες στιγμὲς σας... Φτάνουν πειὰ τὰ λόγια κ' οἱ ἐπαινοὶ γιὰ μένα... Εἶνε ὥρα τώρα νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ ζητήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα σὰς κάλεσα ἐδῶ.

— Ἐστὼ! ἔκανε ὁ ἱερεὺς. Προηγουμένως ὅμως θὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν ὑπόθεσι πὺ μοῦ ἀναθέσατε... Κατέθεσα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας, στὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας τριακόσες χιλιάδες φράγκα, ἐπ' ὄνοματι τῆς χήρας Φερμόν καὶ τῆς κόρης της... μολονότι καὶ στὰ χέρια σας ἂν ἔμεναν θὰ ἦσαν ἐξ ἴσου ἀσφαλῆ...

— Σὰς εἶπα, ἐξακολούθησε ὁ Φεράν, ὅτι ἡ θέλησις ἐκείνου πὺ κατακρατοῦσε αὐτὰ τὰ χρήματα, ἦταν νὰ κατατεθοῦν τὰ χρήματα αὐτὰ στὴν Τράπεζα. Ὁ ἄνθρωπος, βλέπετε, κατάλαβε τὸ μεγάλο ἀδίκημα πὺ ἔκανε... Καὶ τώρα θὰ ἤθελα νὰ σὰς παρακαλέσω γιὰ κάτι ἄλλο, ἅγιε ἐφημέριε... Ξέρετε θέβαια ὅτι τὸ σφάλμα τῆς Λουίζας Μορέλ ἔκανε τόση ἐντύπωσι στὸν πατέρα της, ὥστε ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος τρελλάθηκε... Ἐστὼ ἡ πολυμελὴς οἰκογένειά του κινδύνευε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας. Εὐτυχῶς ἡ θεία Πρόνοια τὴν βοήθησε... Ὁ... ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πὺ θέλησε νὰ καταχραστῇ τὰ χρήματα τῆς χήρας Φερμόν, ἀποφάσισε νὰ προσφέρῃ στὴν οἰκογένειά Μορέλ, ἄλλες τριακόσες χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ἀπὸ τὸ ἀμάρτημά του...

— ὦ!... Ἀσφαλῶς ὁ Θεὸς θὰ τοῦ δώσῃ τὴν συγγνώμη του...

— Καὶ τώρα ἀκούστε τὸ σχέδιό μου γιὰ τὸ φιλοanthρωπικὸ κατὰστημα πὺ σκοπεῖω νὰ ἰδρύσω ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, προσφέροντας τὴν περιουσία μου...

Καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐκθέτῃ τὰ σχέδιά του, πὺ δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ σχέδια τοῦ Ροβέρτου...

Κατόπιν ἄρχισε νὰ τοῦ μετρήσῃ τὰ χρήματα.

Ὅταν τελείωσε τὸ μέτρημα, εἶχε γίνῃ κατάχλωμος.

— Τί ἔχεις, τέκνον μου; ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ ἱερεὺς. Ἐγίνεσ κατάχλωμος...

— Λίγο, ἅγιε ἐφημέριε, ἀπάντησε ὁ Ζάκ Φεράν. Μὰ θὰ μοῦ περάσει.

— Δὲν πλαγιάζεις καλύτερα στὸ κρεβάτι σου; εἶπε ὁ ἱερεὺς μὲ συμπόνια. Δὲν φωνάζεις κανένα γιατρό;

— Ἐγὼ εἶμαι γιατρός, εἶπε ὁ Πολιντόρ. Ὁ ἀγαπητός μας Φεράν ἔχει πράγματι ἀνάγκη θεραπείας. Θὰ τὸν περιποιηθῶ.

— ὦραϊα! ἔκανε ὁ ἱερεὺς. Ἐγὼ τώρα φεύγω... Ἀλλὰ προηγουμένως θὰ σὰς δώσω μιὰ ἀπόδειξι ὅτι πῆρα τὰ χρήματα...

Καὶ κάθησε καὶ ἔγραψε μιὰ ἀπόδειξι. Ἐπειτα τὴν ἔδωσε στὸν συμβολαιογράφο καὶ πρόσθεσε:

— Χαίρετε λοιπὸν! Ὁ Θεὸς ἂς σὰς φυλάει! Αὔριο θὰ ξανάρθω νὰ δῶ πῶς εἶσαι. Χαίρετε, κύριε! Χαίρετε, τέκνον μου Φεράν.

Ὁ ἱερεὺς βγήκε ἔξω. Ὁ Ζάκ Φεράν καὶ ὁ Πολιντόρ ἔμειναν τώρα μόνοι.

(Ἐκκολουθεῖ)